

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Bussum 1929

Jaargang II, No. 10
(April E).

De Hollandsche sociaaldemokratie en haar linksche
strooming.
Het landbouvvraagstuk II.

Internationale geldmarktproblemen en hun invloed
op het economische leven.

DE HOLLANDSCHE SOCIAALDEMOKRATIE EN HAAR LINKSCHE STROOMING.
HET LANDBOUVVRAAGSTUK II.

De ontwikkeling tot de warenproductie.

In de oogen van de staatscommunisten is en blijft de landbouw een steen des aanstoots voor de doorvoering van het communisme. Volgens onze meening heeft het kapitalisme de objectieve voorwaarden voor het communisme ook in de landbouw schitterend doorgevoerd. Het hangt er alleen vanaf hoe men de dingen ziet, of men het beheer der productie in handen van de centrale regeeringsburo's wil leggen of dat men het beheer in handen van de producenten zelve laat.

Wij willen allereerst het huidige karakter van de landbouw eens nader bezien. Het laat geen twijfel wij vinden hier niet de geweldige concentratie van produktie, zooals we die in de industrie waarnemen. Maar ondanks dit feit is de landbouw in wezen door en door kapitalistisch geworden.

De warenproductie is het karakteristieke kenteken voor de kapitalistische produktiewijze. "Waren" zijn gebruiksgoederen, die de producent bij privaatbezit aan productiemiddelen, niet voor eigen gebruik, maar voor de behoeften van anderen produceert. De warenproducent maakt datgene, wat hij hij zelf niet verbruikt en verbruikt juist dat, wat hij niet vervaardigt. Op de markt vindt dan de algemeene ruil der waren plaats.

Omdat de warenproducent niet voor zichzelf, maar voor anderen produceert, is zijn arbeid maatschappelijke arbeid. In het maatschappelijk stofwisselingsproces zijn daarom alle warenproducenten met elkander verbonden, ze leven in volkomen tegenzijdige afhankelijkheid en vormen daardoor een gesloten geheel.

Het oude boerenbedrijf kende de warenproductie slechts als een bijkomstigheid. De gesloten huishouding der boeren bevredigde bijna de geheele behoefte uit eigen arbeid. De boer arbeidde voor eigen familiekring, zijn produktie was niet maatschappelijk gebonden. Zijn productieomloop voltrok zich, zoolang hij in de elementen van zijn productie uit eigen behoefte voorzag, bijna uitsluitend binnen de enge grenzen van zijn hof. Slechts dat wat niet in eigen verbruik opgenomen werd, het overschot van zijn productie, was voor de markt, waardoor deze producten tot "waren" werden. Het boerenbedrijf vormde geen deel van de maatschappelijke arbeid en dit is dan de verklaring voor het "onafhankelijke" bestaan van de boeren.

De industriele warenproductie heeft deze geslotenheid doorbroken. Enerzijds stuwde zij een stroom van goedkope produkten over de aarde, anderzijds werd door de werkingen van het kapitalisme de pacht verhoogd, terwijl ook de staat steeds hogere belasting verlangde.

Het is hier niet onze opgave het verbrekingsproces van de geslotenheid van de boerenhuishouding uit te stippelen. Ziees daarvoor: RLuxemburg, Die Akkumulation des Kapitals). Wij willen slechts het resultaat vaststellen dat voor iedereen duidelijk te zien is: DE BOER HAD STEEDS MEER GELD NOODIG OM AAN ZIJN VERPLICHTINGEN TE VOLDOEN. Geld kan hij echter slechts krijgen door als warenproducent op te treden, door meer producten op de markt te brengen. Hiertoe lagen twee wegen open: Of de boer moest bij gelijkblijvende productie minder gebruiken, of hij moest de productiviteit van zijn arbeid opvoeren. Nog minder gebruiken dan een boer van de oude soort deed, behoort tot 's werelds onmogelijkheden. Opvoering van de productiviteit bleef dus als eenige oplossing.

Hier ligt nu het punt, waar de vakeconomen zich in hun toekomstspeculaties grondig hebben vergist. Ze namen voor het agrarisch bedrijf dezelfde ontwikkeling aan als voor de industrie. In de industrie werd een steeds grotere productiviteit bereikt door samenwerkingsmelting van kapitalen, door steeds nieuwe en meer productieve machines, door de ontwikkeling van het groot en reuzenbedrijf. Men nam nu aan, dat hetzelfde concentratieproces zich in de landbouw moest voltrekken. Daarin zouden de kleine en middenboer in hoofdzaak verdwijnen en de landbouwconcerns de beslissende rol in de landbouwproductie spelen.

De economen hebben dus in dit opzicht gedwaald. Overigens een zeer begrijpelijke dwaling, omdat ze slechts rekening konden houden met de vroeger gegeven mogelijkheden. Toch is het merkwaardig dat de industriële ontwikkeling, welke de concentratie in de landbouw als opvolger zou hebben, zelf de bodem tot een geheel andere ontwikkeling der landbouw bereidde. Het waren in het bijzonder de MOTOR, de KUNSTMEST en de LANDBOUW WETENSCHAP, welke de productiviteit van de landbouw zoo geweldig wisten op te voeren. Door de moderne bemesting is de gesteldheid van de bodem geen doorslaggevende factor meer, de Opbrengst per Hectare nam geweldig toe, waardoor de boer veel meer waren op de markt kon brengen, terwijl het moderne verkeer voor uitstekend transport kon zorgen. Tegelijkertijd met het toememen van de opbrengst per Hectare voltrok zich een gebeurtenis van geweldige betekenis. Zoo spoedig de landbouw op wetenschappelijke grondslagen komt te rusten, treedt de SPECIALISATIE met dwingende kracht op.

"De specialist is een holbewoner", heeft zoo ongeveer Multatuli ergens gezegd. "Hij ziet maar een kleine luchtstreep van het wereldruim, maar die ziet hij dan ook zeer scherp". Zoo zien wij dat de boer er zich op inricht slechts een bepaald product te leveren, maar om hier dan ook het hoogste te bereiken wat bij de huidige stand van de wetenschap en ... zijn financiële toestand slechts te bereiken is. Hij specialiseert zijn bedrijf, d.w.z. hij schaft zich juist die werktuigen aan, die hij voor het speciale product nodig heeft.

Zoo is heden de toestand van de landbouw in een groot deel van West-Europa. In Holland en Denemarken komt dit het scherpst uit, terwijl Frankrijk, Engeland en Duitsland in snel tempo naar specialisering voortschrijden. Voor vee- en groententeelt in de omgeving van de groote steden heeft zich ook in deze landen de overgang reeds voltrokken. De boer is hierdoor geworden tot warenproducent in de volle zin van het woord. Hij brengt thans niet meer zijn overschot op de markt, maar zijn geheele product. Hij bouwt dat wat hij niet verbruikt en verbruikt juist dat wat hij zelf niet produceert. Hij werkt dus niet voor zichzelf, maar voor de maatschappij, zijn arbeid is bij de maatschappelijke arbeid ingeschakeld. De gesloten huishouding is door de specialisatie vernietigd, de landbouw is overgegaan tot de "industriële" productie.

Al is de boer daarbij nog eigenaar van zijn grond gebleven, toch is zijn toestand enorm verslechterd. Zeker kan hij bij gunstige conjunctuur goede zaken maken, maar hij daarmee toch meteen van de wisselvalligheid van de markt afhankelijk en slechte weersomstandigheden gedurende een seizoen, een ziekte in een bepaalde plantensoort kunnen hem volledig ruïneren. Deze be- staansonzekerheid gold weliswaar ook voor de industriële ondernemingen, maar toch waren deze niet zoo sterk van de natuur afhankelijk. De productie werd op deze manier opgevoerd, dat de accumulatie tot stand kwam door het aanwenden van steeds productievere machines, wat tenslotte op een concentra- tie van bedrijven uitliep. Voor de boer ging de opvoering van de producti- viteit een geheel andere richting, welke weer bepaald werd door de stand van de techniek in samenhang met de produktievoorwaarden van het boeren- bedrijf. De accumulatie kwam tot stand door het toepassen van kunstmaat, motoren en tractors en instelling op een speciaal product.

In dezelfde richting werken de boerencoöperaties. Door deze konden de boeren zelf zuivelfabrieken inrichten, die een samenbindend element voor de veeteelt vormden. Ook tuinbouw en landbouw (sterk voorbeeld geeft de suiker- bietenbouw) is langs de weg van de coöperatie sterk geconcentreerd, terwijl toch van een samenvatting van bedrijven in industriële zin geen sprake is.

Het feit dat de boer warenproducent is geworden is voor de revolutie van groot belang en de "angst voor de boeren" is voor een goed deel af te leiden uit de omstandigheid, dat hun positie fout bekeken wordt. Zoo wordt er bijv. voortdurend op gewezen, dat het proletariaat in zijn voeding van de boeren afhankelijk is en dat men hen daarom te vriend moet houden. Dit inzicht is evenwel gebaseerd op de toestand in de landbouw, zooals die in de afgelopen periode was. Men ziet de kwestie zoo, alsof de boer nog de boer van vroeder en niet de uitgesproken warenproducent van heden is, die niet slechts het "over- schot" van zijn gesloten huishouding, maar zijn geheele product op de markt moet brengen. In de huidige toestand is het proletariaat niet MEER van de boeren afhankelijk dan omgekeerd. Leveren de boeren het proletariaat hun produkt niet, dan zijn ze evenzeer de honger prijsgegeven als het proleta- riaat, hoe paradoxaal dit ook moge klinken. De boer moet zijn product ver- koopen, omdat hij slechts produceert wat hij zelf niet verbruikt en verbruik- ken moet wat hij zelf niet produceeren kan.

Ook de vrees dat de boer liever zijn product opvoeren zal dan het ge- dwongen te verkopen, is bij de gespecialiseerde landbouw zonder grond. De veeboer heeft slechts vee, (afgezien van de bijprodukten) en verder niet. De akkerbouwer heeft wel graan, maar geen vee, de "kippenboer" eenige honderden kippen, de groentenkweker een bepaald aantal groentesoorten. Zij zijn alle specialisten. De terugkeer tot de gesloten landbouw zelf is onmogelijk, want zelfs een boer kan geen honderd jaar teruggaan en alles wat hij nodig heeft zelf vervaardigen, omdat hij noch over de bekwaamheid, noch over de noodige werktuigen beschikt. Met de eenmaal voltrokken vermaatschappelijking van de arbeid kan niemand zich daaraan meer onttrekken en is een terug- onmogelijk geworden. Hoe men de zaak ook Wendt of keert: De boeren zitten in de maatschappelijke schuit en varen mee.

(Slot volgend nummer)

INTERNATIONALE GELDMARKTPROBLEEM EN HUN INVLOED OP HET ECONOMISCH LEVEN.

Het kenmerkend verloop van een industriële crisis is aldus: Het streven naar goedkope productie leidt tot hoog opgevoerde productie en deze tot overproductie, overproductie tot verminderde werkgelegenheid, werkloosheid en de wagen van het economische leven zit hoopeloos vast. De door werkloosheid verminderde koopkracht is niet in staat de industrieën van hun overgeproduceerde voorraad af te helpen, de industrieën hebben al hun geld vastgelegd in hun voorraden en missen de kracht het productie-apparaat weer op gang te brengen.

Er zijn vele theorieën opgesteld over de wijze waarop men een industriële crisis kan overwinnen. Een ervan heeft men toegepast in Amerika en met schijnbaar succes. Evenwel zal uit het verloop blijken, dat deze oplossing slechts voorspel is tot heviger crisis en dat crisis ook kan zijn al is de productie niet bepaald geremd, dat bij activiteit toch crisisverschijnselen aanwezig kunnen zijn.

De aan de dag tredende slapte in de tweede helft van 1927, welke nog voortzetting vond in 1928 en welke al zeer bedenkelijke crisisvormen begon aan te nemen, heeft men in de Vereenigde Staten al in het begin trachten te overwinnen door de discontorente met een half procent te verlagen, om aldus de industrie goedkoper aan geld te helpen, het stokkend productie-apparaat te smeren, door goedkoopere creditverleening het Amerikaansche industriele leven de kans te geven de inzinking te boven te komen.

Maar deze discontoverlaging zou niet gerechtvaardigd zijn en zonder resultaat, wanneer zij niet gepaard ging met een overeenstemmende ruimte op de geldmarkt, welke verkregen werd door de aankoop van wissels en staatspapieren door de Federal Reserve banken, het centrale bankapparaat van de Vereenigde Staten.

Inderdaad hadden deze maatregelen eenige opleving van de Amerikaansche industrie ten gevolge: Augustus 1928 vergeleken met December 1927 toont een productietoename van 13%. (Zonder dat dit gepaard ging met een verhoudingsgewijs belangrijke vermindering van de werkloosheid, de werkloosheid daar staat in verband met de verhouding tusschen het peil van de technische ontwikkeling en het aantal beschikbare arbeidskrachten en vormt, in tegenstelling tot de top-werkloosheid van de tijdelijke industriële crises, een onderdeel van de permanente crisis waarin het kapitalisme is geraakt door de tegenstelling van zijn technische mogelijkheden en zijn economische bovenbouw.)

Maar op Amerika rust nu eenmaal de vloek van de "welvaart". Op zijn Arbeiders, omdat zij moeten trachten met hongerige magen zich de best betaalde arbeiders van de wereld te voelen, op haar kapitalisten, omdat na bovengenoemde maatregelende "duivel van de voorspoed" losgebroken scheen.

Want wat gebeurde. Naast de industriële opleving brak, aanvankelijk profiteerend van de goedkoopte van het geld, een speculatieve beweging los van zoodanige omvang, dat zij zelfs voor Amerika, dat op dat gebied toch wel iets gewand is, beangstigende vormen aannam, vormen, die het thans nog heeft.

Oogenschijnlijk baseerde deze speculatieve hausse-beweging zich op de toegenomen activiteit in de industrie en voor een deel zal aanvankelijk deze hier ook wel aan ten grondslag gelegen hebben, maar waarschijnlijk zal haar beteekenis slechts die van gangmaakster geweest zijn. Zij maakte n.l. het oploopen van de aandelen makkelijk, doordat de speculanten, verdisconteerend de waarschijnlijk aanstaande winstverhooging, in de koers van de aandelen een schijn van rechtvaardiging een zekere hulp kregen in het opvoeren van de koersen.

Maar wie het ontstaan en het wezen van dergelijke speculatieve bewegingen kent als thans de Amerikaansche effectenbeurs beroerer, weet, dat deze andere en meer zeggende gronden hebben. Want bekijken we de zaak eenvoudig en beginnen we met de vraag: waar komt deze meer dan gewone geldvloed naar de effectenmarkt vandaan, dan reet ons geen ander antwoord dan, dat het meer dan gewoon voor speculatieve doeleinden beschikbare kapitaal komt uit gebieden, waarvoor dit kapitaal op het oogenblik de belangstelling verloren heeft. Het is losgemaakt van zijn eigen terrein en het komt, misschien voor een klein deel uit de industrie, maar voor het belangrijkste deel, zoo niet geheel van het terrein van de handel in industriële producten. En als we nu weten, dat de belangstelling van het kapitaal in een of andere branche op en neer gaat met de winstmogelijkheden, dan concludeeren we daaruit meteen, dat in die gebieden, waaruit het geld onttrokken is, zeer weinig winstkans bestaat. Hiermee komt meteen het zinloze van zoo'n speculatieve beweging aan het licht. De speculatie gaat los op mogelijk meerdere winst en werkt met geld uit die gebieden, waar men door kennis van zaken sterk aan die winst twijfeld, maar niettemin wel wil profiteeren van de winstkans, die de effectenbeurs bij koop en verkoop thans biedt. Of om een concreet voorbeeld aan te halen: de handelaar in automobielen ziet weinig heil in deze handel en legt zijn geld, of een deel ervan, er niet in vast, maar tracht meerdere winst te halen in de speculatie van aandelen van automobiefabrieken. Evenwel toont dit alles duidelijk wat de werkelijke gronden van dergelijke speculatieve bewegingen zijn. Voorspoed allerminst, vertrouwen op de toestand van het industriële leven. Zij zijn een uiting van crisis. Hierbij komt dan ook meteen aan het licht het onwaarachtig karakter van de productieopvoering over genoemde maanden. En de schichtigheid van de handel om winst te zoeken op eigen terrein en de bereidwilligheid om mee te doen aan effectenspeculatie, zijn dan ook te verklaren uit het feit, dat de handel weet, dat opvoeren van productie één ding is, maar dat het verkopen van die produktie-zijn taak - een ander ding is, waarin het weinig vertrouwen heeft, omdat dit toch nog altijd het beroerde feit voor de Amerikaansche industrie blijft, dat haar productiemogelijkheden groter zijn dan haar afzetmogelijkheden. Deze opvoering van de productie als middel tot overwinning van de industriële crisis stemt dus in haar resultaten geheel overeen met de middelen gebruikt om er toe te komen, beiden zijn n.l. kunstmatig en als zoodanig veroordeeld.

De verhoogde industriële productie is dus niet meer geweest dan een aanleiding om de speculatie op de New Yorksche beurs te ontketenen en dient dan ook al lang niet meer als voortdurende basis en rechtvaardiging van deze. Iets wat bewezen wordt door het feit, dat deze speculatie zoo'n omvang heeft aangenomen, dat het het geld aan de industrie... onttrekt, de productie bemoeilijkt door gebrek aan geld en de enorme duurte ervan. De speculatieve beweging aan de Amerikaansche effectenbeurs heeft een eigen leven gekregen, wordt niet meer berchtigd, is dat zoals we gezien hebben feitelijk ook nooit geweest, door toestanden in de buitenwereld. Maar al heeft ze dan een eigen leven gekregen, ze laat niet na haar invloeden tot ver buiten haar grenzen uit te strekken. De gevolgen van de hausse aan de Amerikaansche effectenbeurs zijn voelbaar door heel de wereld en deze gevolgen zijn van zoodanige aard, dat we ons hierdoor gerechtigd voelen te spreken van "crisisverschijnselen aanwezig bij activiteit".

Want wat zijn de gevolgen van deze speculatie? We noemden reeds boven

het tot zich trekken van alle geld. Dat deze effectenhandel in zijn huidige omvang steeds meer geld tot zich trekt, blijkt reeds wanneer we de koersen van de verschillende aandelen vergelijken op hun stand bij het begin van de hausse-beweging en nu. Dan constateert men een zeer aanmerkelijke stijging van de gemiddelde koers, een stijging die nog niet tot staan is gekomen.

Het verdere directe gevolg van de hausse is, in verband met de groote vraag naar gelden voor speculatieve doeleinden, dus het duurder worden van het geld dus bemoeilijking van het industriele leven, dus niet overwinnen van de moeilijkheden in de industrie. De maatregelen genomen om de industrie te helpen hebben dus glansrijk hun doel gemist. Met alle macht en middelen verdedigen thans de Federal Reserve Banks het crediet van de industrie, (doen het althans zoo voorkomen, want aan deze heele geschiedenis zit nog een andere kant, waarover ~~kan~~ straks). Zonder resultaat: de makelaarsrekening in Januari van dit jaar steeg wederom met een $\frac{1}{2}$ milliard.

De moeilijkheden van de industrie in Amerika hebben natuurlijk hun bekende gevolgen, die hoe dan ook, kort en goed op het Amerikaansche proletariaat verhaald moeten worden. Maar hier blijft het niet bij. We gaan nu eens zien, hoe de invloed van bovengeschetste gebeurtenissen zijn weg door de wereld vond.

Engeland, welker het middenpunt van de wereldgeldhandel, thans op de tweede plaats na New York, kampt met groote industriele moeilijkheden. Dit is algemeen bekend. Deze moeilijkheden hebben hun onderste grens nog niet bereikt. In de laatste anderhalf jaar liep de productie nog met 15% terug.

De manier waarop men in Amerika de moeilijkheden te overwinnen meende, komt voor Engeland niet ter sprake. De Engelsche industriele crisis ging gepaard met een buitengewone ruimte aan geld. De industrie, door verlies aan afzetgebied en achterstand in technische ontwikkeling was machteloos al het aangeboden geld te gebruiken, maar in zoverre zij er gebruik van maken kon wel gebaat bij de, met de ruimte aan geld gepaard gaande goedgekoopte van het geld.

Toen evenwel de Amerikaansche hausse intrad en de Amerikaansche discontokoers ruim boven de Londonsche uitsteeg, nam de internationale wisselportefeuille der Engelsche banken snel toe (met ongeveer 60 miljoen pond sterling). Bovendien zocht veel Engelsch geld, aangetrokken door de hoge rente, de Amerikaansche markt. Een en ander ging gepaard met groote goudverschepingen naar New York, welke ten lange leste zoo'n omvang aannamen, dat de positie van de Engelsche bank zeer verzwakt werd. Teneinde het dreigend gevaar af te wenden moest Londen, hoezeer ook tegen zijn zin, de discontokoers verhoogen, teneinde controle over de geldmarkt te behouden. Dat deze discontoverhooging een kleine ramp beteekent voor de in groote nood verkeerende Engelsche industrie behoeft geen betoog.

Maar, - en nu komt de andere kant van de zaak waarop we reeds zinspeelden, voordat deze discontoverhooging ingevoerd werd, en met het doel haar af te wenden en tevens paal en perk te stellen aan de goudverschepingen, reisde de directeur van de Bank of England naar Amerika, teneinde met behulp van de Federal Reserve Banks, de moeilijkheden af te wenden die hem bedreigden, en slaagde NIET. En hier komt de Amerikaansche politieke aap uit de mouw gluren. Want door Zijn speculatieve beweging niet te beteugelen, profiteerend van de situatie zooals deze is, en waarschijnlijk haar accentueerend in plaats van haar kalmeerend, berokkent Amerika Engeland op industrieel en financieel gebied enorme schade. De pond sterling keldert door de Ameri-

kaansche geldpolitiek zoo zachtjes aan bij brokjes en beetjes. Maar dit "kaldere" kost Engeland miljoenen. Wat Engeland op deze manier reeds aan valuta verloren heeft was wellicht voldoende voor jaren uitkeering aan zijn werkeloozen. Dit alles is een deel van de eerste acte van de oorlog tusschen Amerika en Engeland, waarvan de volgende bedrijven mettertijd opeen ander tooneel, de lucht, de zee gespeeld zullen worden en wee dan de figuranten.

De doorwerking van de Amerikaansche speculatieve beweging op het Engelsche economische leven toont hoe de crisis zijn internationale vormen begint aan te nemen. Vergrooting van industriele moeilijkheden in Engeland, die alle kans hebben om nog scherper te worden toegespit als de Federal Reserve Banks niet in staat of niet van wil om de geldtoevloeiing tot de effectenbeurs te stuiten op andere manier, tot nog verdere discontoverhooging zal zullen overgaan. Dergelijke verhooging zal als vanzelf in Londen gevolgd moeten worden.

Maar nog zijn we niet aan het end. Sinds eenige tijd werden de weekbalansen van de Nederlandsche Bank voortdurend slechter. De moeilijkheid lag hem hier, dat het op de duur niet mogelijk was een wisseldisconto te handhaven, dat een perzent beneden het Londonsche lag. Gedeeltelijk via Londen, gedeeltelijk direct begon New York goud en geld aan de Amsterdamsche beurs te onttrekken. De Nederlandsche bank moest dan ook wel tot discontoverhooging overgaan. En nu komt hier hetzelfde als in Engeland en Amerika. Industriele moeilijkheden door dure geldmarkt. Dus zal het industrieel voorspoedige 1928 voor Holland waarschijnlijk opgevolgd worden door een slecht 1929.

Want we moeten de invloed van de geldmarkt op het industriele leven niet onderschatten. Want de verhooging van kosten voor bankcrediet beteekent onmiddellijk kostenverhooging in de productie (discontoverhooging-prolongatie-verhoging-duurder voorschotgeld), en zoo de andere factoren gelijk blijven, mindere winst. Evenwel zal de kapitalist doen wat des kapitalisten is: hij zal trachten de winst te handhaven ten koste van de andere factoren, te weten de prijs en de productiekosten. Zoo de concurrentie het hem veroorloofd zal zijn zijn prijzen opvoeren en ten deele zal hem dit veroorloofd zijn, daar ook de concurrenten met duurder geld te werken hebben. Aan de andere kant zal hij zijn productiekosten trachten te drukken in de loonen en door goedkoopere productie door middel van verscherpte rationalisatie. (Daarom is het goed te constateeren, dat de oorsprong van de industriele rationalisatie niet alleen of hoofdzakelijk ligt in de industrie zelf, maar uitgaat van dat punt, waar ook voor de industrie het feitelijk zwaartepunt en de leidende factoren liggen, de geldmarkt, het bankkapitaal.)

Straks zullen de groenten, de boter, de suiker, het brood enz. duurder worden, niet door de slechte winter, de droge zomer enz., maar door het dure geld. Straks rijst de rente voor de pandbrieven en onze huur. Straks moeten de gemeenten duurder geld op nemen, maar wij vinden het op onze aanslagbiljetten. Straks zal het proletariaat nog scherper aan de uitbuiting onderworpen worden. De milliarden dollars, die aan de New Yorksche beurs veraspeuleerd worden betalen WIJ, proletariere van Amerika, van Engeland, van Holland, van heel de wereld. Ten lange leste worden ze uit onze arbeid weer uitgeperst. En dat doet het kapitalisme niet alleen omdat dat zoo in zijn aard ligt, maar omdat het nu meer dan anders nog, niet anders kan. Het kapitalisme bevindt zich op het hellend vlak, het tuimelt van de eene crisis in de andere. KAMERADEN, HOUDT U BEREID

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam 1929.

Jaargang II, No 11
(April II).

AAN DE ANTI-PARLEMENTAIRE BLADEN.

We denken in eenige nummers van onze P.I.C.
materiaal te leveren, dat door de kameraden op
de vergaderingen gedurende de volgende verkie-
zingscampagne gebruikt kan worden. In het belang
van de bewustwording der arbeidersklasse vertrouwen we daarom op een
veelvuldig afdrucken in de bladen.

DAVID HAD EEN SOF.

Nu 't weer naar de verkiezingen loopt, zet de jacht naar de baan-
tjes weer met verdubbelde kracht in. Iedere partij komt opnieuw be-
wijzen, dat haar concurrent slechts bedriegelijke waar verkoopt, en
dat zijzelf de overvalschte, echte in bezit heeft. Zoo hadden we dezer
dagen het genoegend vriend David op het oorlogspad te ontmoeten, toen
hij met het snoode plan rondliep, in Bussum een aft. van zijn "partij"
op te richten. Jammer voor Wijnkoop: maar we hebben hem de visch ver-
gald. Tot in het uiterste in het nauw gedreven, kon hij niet anders dan
wit van woede eenige verdachtmakingen aan ons adres ten beste geven.
De vergadering bemerkte echter zeer goed, dat hij over de kwesties,
waarover het ging, zweeg als de bekende mof.
Nee, David had een reuze-sof.

RUSLAND IN DE KOMENDE OORLOG.

DE THEORIE.

Op een vergadering in Bussum had Wijnkoop uiteengezet, hoe de
VOLKENBOND slechts de bemanteling is van het feit, dat één ontzaglijk
internationaal front tegen de arbeidersklasse en tegen Rusland ge-
vormd wordt. Op uitstekende wijze zette hij uiteen, hoe er door de
diplomaten in het geheim geknoeid en gekonkeld wordt en dat de GEHEIME
DIPLOMATIE ongestoord net als voor de oorlog wordt voortgezet.

Bij de discussie was één debater. Dozé was het met de opvattin-
gen van de heer Wijnkoop betreffende de Volkenbond vrijwel eens, al-
leen meende hij, dat Rusland in het front tegen de arbeidersklasse
staat.

In het bijzonder verklaarde debater zich ingenomen met de raad,
die Wijnkoop aan de vergadering gaf, om zich niet te laten verblinden
door allerlei schoon klinkende frases en mooie redevoeringen der staats-
lieden, maar dat de arbeiders de dingen NAAR DE FEITEN moeten beoor-
deelen. Voor diplomaten geldt nog steeds, dat de spraak dient, om
de gedachten te verbergen. Ondanks alle geklets over vrede en ontwa-
poning toonen DE FEITEN, dat alle staten zich tot de tanden tegenover
elkaar wapenen. DE FEITEN toonen, dat alle staten zich snel gereed
maken voor een nieuwe wereldoorlog, waarbij de praatjes over ontwa-

Steunt deze uitgave door uw Bijdrage.